

Hans Waterman Drum solo

35 jaar te
laat naar bed

2020

>g koninklijke
van gorcum

© 2020, Uitgeverij Koninklijke Van Gorcum BV, Postbus 43, 9400 AA Assen.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) kan men zich wenden tot Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

NUR 661

ISBN 978 90 232 5745 5

1e druk 2001

2e druk 2002

3e herziene druk 2020 met epiloog

Ofschoon iedere poging is ondernomen volgens de auteurswet rechthebbenden van het in dit boek opgenomen illustratiemateriaal te traceren, is dit in enkele gevallen niet mogelijk gebleken. In het onderhavige geval verzoekt de uitgever rechthebbenden contact met hem op te nemen.

Uitgave: Uitgeverij Koninklijke Van Gorcum, Assen

Grafische verzorging: Studio Mulder van Meurs, Amsterdam

Tekstredactie: Wouter Bessels

Omslagontwerp: Studio Mulder van Meurs, Amsterdam

Beeldmateriaal:

© Omslagfoto: Twanny Waterman

© Foto pagina 1: Nico van der Stam

© Foto pagina 2: Yves Krikke

Druk: Drukkerij Van Gorcum, Raalte

Met speciale dank:

Willem Frankenhuijzen voor het triggeren van veel verhalen en die ene trefzekere opmerking: 'Waarom schrijf je daar niet een keer een boek over?' Hans Roth heeft me vervolgens met raad en daad bijgestaan. Hij heeft de voorredactie verzorgd en de titel bedacht.

Wouter Bessels voor het stimuleren van de heruitgave.

Verder: Agnes van Hoogstraten, Xaviera Hollander, mijn dochters Ellen en Lodi, die op verzoek niet in de weg liepen, Antoinette Bieler,

Tom Barlage, café de Diva's voor de verstrooiing en de geboorte van dit idee, Guus Willemse, Jaap van Eik, Albert Doornik, Sander van Vlerken en wijlen Nico van der Stam.

Alfred Hitchcock

Inhoud

13	The life I live
17	Philips Pionier
21	Krokodillen
25	Ziedend en ruig
30	Your body but not your soul
37	Plaatjes en praatjes
40	The train is running
45	Nozzing but ze bloes
50	Engels Beat
60	Razen en reizen
60	Sterrenslag
76	Exit sneeuwstorm
85	Quo vadis
91	Daglicht
101	The Beat Goes On
113	De flessenhals
122	Britannia
133	Spitsbergen
141	Opgelost
150	Met Jan
159	Germania
170	Roadrunner
180	Roma
189	Wenn schon, denn schon
195	Allemachtig
200	Epiloog april 2020
215	Hans Waterman discografie

Inleiding

Eind 2001 spot ik in een Haagse boekhandel *Drum-solo, 35 jaar te laat naar bed* van Hans Waterman. Ik moet even een paar keer

met mijn ogen knippen. Heeft drummer Waterman een boek geschreven? Joh!

Leunend tegen de boekenkasten vol vertaalde romans blader ik door de bundel en realiseer mij dat ik stiekem al jaren op dit boek heb gewacht.

In feite is dit boek een droom die in vervulling gaat. De muzikale loopbaan van Hans loopt als een rode draad door mijn leven als muzikliefhebber, archivaris en journalist. De eerste keer dat ik 'Chappaqua' van Solution – met die volle en fantastisch klinkende drumbreaks – hoorde op de middelbare school in Hoorn. Zijn schuifelende spel bij Cuby & the Blizzards en zijn stuwende werk met Jan Akkerman. Bij die muziek lees ik nu de betekenisvolle verhalen.

Ik reken het boek af en heb later die avond niet veel tijd nodig om tot de laatste bladzijde te komen. Sinds-

dien staat Hans' bundel in de kast en

komt daar met regelmaat uit. In-

middels schaar ik zijn boek

tot de best geschreven auto-

biografieën van Neder-

landse popmusici. Niet

alleen weet hij met een

talentvolle pen smeuge

en pikante anekdotes in

een vlot jasje te gieten,

maar schat hij met een

doorwrocht inzicht in de

materie ook zijn collega's

op muzikale, persoonlijke

en respectvolle waarde. Een

boek waarin je de Nederlandse

popscene in al haar ontwikkeling ruikt,

voelt en hoort. Over cultureel erfgoed gesproken.

Foto: Wouter Bessels

Een paar weken later trek ik als studerend journalist de stoute schoenen aan. Ik bel Hans op. En zo zit ik, op 24 april 2002, bij hem thuis op de bank en praten we over zijn leven. Na afloop signeert hij mijn exemplaar van *Drumsolo*. In de trein lees ik pas wat hij noteerde. 'Journalist: read & write! HW'. Wijze woorden die sindsdien met koeienletters in mijn hoofd geëtsd staan.

Achttien jaar later interview ik Hans voor een zaal vol Cubyfans in Grolloo. Opnieuw praten we over zijn leven. Terloops gooi ik een balletje op dat zijn boek – dat al jaren niet meer verkrijgbaar is en inmiddels veel gezocht is – toe is aan een nieuwe druk. Applaus gaat op, de reacties zijn veelzeggend. De volgende dag hoort Sonja Geurts van uitgeverij Van Gorcum mijn pleidooi aan.

We gaan het doen.

Wouter Bessels – april 2020

Foto: Saskia Ruder

Q65 in 2000 in de nieuwe bezetting, derde van links Wim Bieler.

LIEVE FAMILIE,

DIT IS EEN BERICHTJE VAN WALLY TAX.
IK ZAL WILLEM ERG MISSEN.
NET ALS JULLIE.

Telegram van Wally Tax

The Life I Live

Een was van motregen wordt met intervallen door de wisser van de voorruit weggeslagen. Ik diesel traag met mijn busje over een laan in de buurt, op weg naar de supermarkt om wat boodschappen te doen voor mezelf en de hond. Even pauze in het gecombineerde werk als drummer en redacteur, een dagje niets waarin ik dan altijd tegen de avond 'de lus' maak. Van mijn huis uit naar het plantsoen – daar kan het hondje riant poepen op een speciaal door de gemeente aangeharkte zandbak – en dan een kop koffie in het buurtcafé. Vervolgens naar de supermarkt en weer naar huis. Het is zo'n dag als vele dagen laat in november en het weer kan eigenlijk niet grijzer worden dan het al is. Plotseling gaat de zaktelefoon.

'Met Derk.'

'Hé Derk, hoe gaat het.'

'Je weet het nog niet hè?'

'Nee, hoezo dan, wat is er aan de hand?'

'Willem is vanmiddag overleden.'

Met een schok merk ik dat ik half op de fietsstrook rijd en ik word daarop opmerkzaam gemaakt door iemand die vanaf de fiets met de vlakke hand tegen de zijkant van de auto slaat. Ik bazel nog wat met Derk, verbreek de verbinding en zit verdoofd achter het stuur.

Wim Bieler, de zanger van Q65, is dood. De man met de grote sneeuw witte haardos. De grijze wolf. Het boegbeeld van de Kjoer maar veel meer nog een speerpunt van onze generatie. Ik staar voor me uit en besluit terug te gaan naar het café. Even niet alleen naar huis nu. Ik bestel een wodka en nog een. Tegen mijn gewoonte in sta ik overdag te drinken, ik vecht tegen mijn tranen en probeer mijn ongeloof te delen met iemand. Maar ja, zoiets is niet te delen met mensen die je weliswaar kent, maar die gewoon laat in de middag hun wijntje of koffie zitten te drinken.

Het is zeker niet mijn eerste confrontatie met de ervvijand van alle leven en ik realiseer me dat de dood pas na een nachtrust

echt tot me door zal dringen. Die onvermijdbare eindstreep, de wrede verstoring van alle creativiteit. Want dat is het vooral, als ik twee dagen later bij Wims kist sta om afscheid van hem te nemen: de dood is de verdelger van alle hoop en creativiteit. Het is voorbij. Je kunt zo kwaad worden als je wilt maar het helpt helemaal niets, je moet alleen verder en je staat met lege handen. Ik ben eigenlijk woedend en neem als laatste groet een slok uit de fles whisky die bij de overledene – naar eigen wens – onder zijn oksel zit geklemd en strijk hem nog één keer over zijn steenkoude voorhoofd.

Fuck! Willem – je bent echt dood. Je komt nooit meer terug, we zullen nooit meer samen spelen. Vaarwel, ouwe rukker.

Willem... Willem!!

Een paar dagen voor de begrafenis, op de avond dat ik hoor dat Wim is overleden, rijd ik naar een koorrepetitie en moet even wachten voor het stoplicht. Komt het door de paar wodkaatjes van die middag of is het verbeelding? Op de een of andere manier is het net of de auto van bovenaf door een enorme hand wordt beroerd, het lijkt of de wagen heen en weer wordt geschud en geschoven. Het is een onwezenlijk gevoel, alsof er een kracht werkt die boven alles is verheven. Nou ja, ik schud mijn hoofd en trek op omdat het verkeerslicht op groen gaat. Terwijl ik op het wijdse kruispunt naar links stuur, hoor ik plotseling luid en helder de stem van Bieler met dat moddervette Haagse accent: ‘Hé – Watereikel – geintje!’

Ik zit hardop te lachen en ik schrik niet – integendeel, het komt me geen moment morbide voor.

Het moest maar liefst bijna vijfendertig jaar duren voordat Wim Bieler en ik gingen samenspelen. Gedurende onze carrières liepen we wel eens tegen elkaar op en we wilden ooit samen in een band gaan spelen, maar het kwam er maar niet van. Dat weerzien was telkens uitbundig en vriendschappelijk. We snuffelden altijd aan elkaar als twee nieuwsgierige honden, want we deelden dezelfde ingrediënten in onze muziekkukens en kenden elkaar vanaf halverwege de jaren zestig. Zij waren de Q65 en hadden toen een respectabele hit met ‘The Life I Live’ en ik speelde drums bij de tegenpartij uit het verre noorden. En behalve een geposeerde animositeit was er vooral vriendschap tussen de bei-